

Strážkyně vlčí síly

Nespoutaná magie

TAMORA PIERCEOVÁ

Strážkyně vlčí síly

Nespoutaná magie II.

TAMORA PIERCE

 CPRESS

Brno 2015

Opět věnuji Raquel, Vlčí sestře, Thomasovi, který mě naučil a stále učí udržovat si pružnou mysl a nechat ustrnout tvořivost, a Timovi, tak jako vždy, jako každou knihu, ať už se o tom zmíním, nebo ne.

PODĚKOVÁNÍ

Obvykle nerada píšu poděkování před dokončením série, ale tato kniha si vyžádala tolik práce nad rámec toho, na co jsou moji nejbližší a nejdražší zvyklí, a tolik bádání ze skutečného života, že bych si tu ráda dopřála okamžik na vyjádření své vděčnosti.

V první řadě děkuji své dobré přítelkyni a kolegyni, autorce Raquel Staraceové. Tato kniha by patrně nikdy nevznikla, kdyby mě Raquel neinspirovala svým zájmem a láskou k vlkům. Půjčila mi články, nahrávky i videa; doprovázela mě na safari v zoologických zahradách a s klidnou rezignací snášela všechny mé telefonáty v podivnou denní i noční dobu s dotazy jako: „Oni mají vždycky jen hnědé oči?“ Muchas gracias, Rock – už navždy mi můžeš kdykoli zavolat na účet volaného.

Děkuji také svému manželovi a zároveň kolegovi Timovi, který mě pomáhá vyvádět z literárních slepých uliček, kde mám sklón každou chvíli uvíznout, a který vydržel déle než rok poslouchat zpěv vlků z magnetofonu, sledovat

v naší televizi, jak loví, a dívat se na jejich obrázky na mé nástěnce. Vidiš, Time – říkala jsem, že tě nesežerou.

Dále chci poděkovat také Robertu E. J. Crippsovi, uměleckému řemeslníkovi a výrobci středověkých a renesančních samostřílů Celtic Wolf za to, že mi na poslední chvíli předal informaci o tom, jak se správně jmenuje místo, kam se vkládá šíp (ořech, který se potom zajistí pojistkou!).

A ze všeho nejvíc bych chtěla poděkovat všem badatelům a odborníkům na vlky, z jejichž práce jsem si tak bezostyšně ukořistila všechny ty nápady, vzorce chování i pachy:

L. David Mech a všechny jeho práce, ale zvláště dílo *The Wolf: The Ecology and Behavior of an Endangered Species*;

Farley Mowat, jehož *Never Cry Wolf* mě uvedl do zvláštní říše vlčího humoru;

Martin Stouffer a jeho televizní program *Wild America*, zvláště pak díl „*Wolf and the Whitetail*“;

The Nature Conservancy; The National Wildlife Federation; NYSZ Wildlife Conservation Society;

The International Wolf Center v Ely ve státě Minnesota, které tak tvrdě pracuje na zachování tohoto fascinujícího ohroženého druhu.

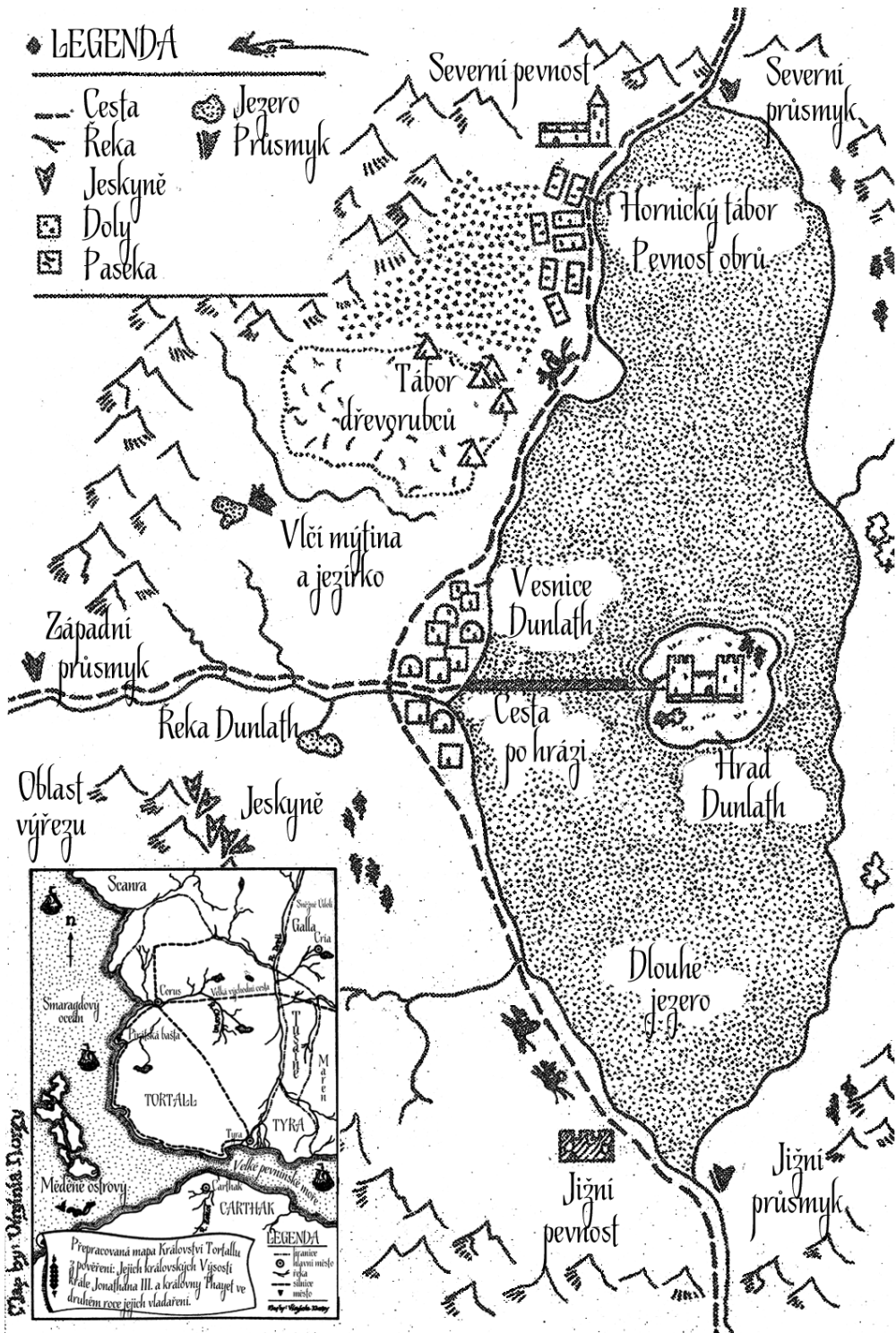
OBSAH

1. Shledání.....	7
2. Údolí Dlouhého jezera.....	41
3. Na útěku.....	73
4. Půlšpičák zasahuje.....	105
5. Past.....	138
6. Vzpoura.....	170
7. Tajná mise.....	203
8. Spojenci.....	235
9. Válka je vyhlášena.....	271
10. Tristanův a Jolanin pád.....	305

◆ LEGENDA

- Cesta
- Reka
- ▼ Jeskyně
- ☐ Doly
- ▣ Paseka
- Jezero
- ▼ Průsmyk

Mapa by: Olga Šimáková

Prepracovaná mapa království Tortallu z pověření. Jejich královskými Vlasostmi krále Jonathana III. a královny Phaeje ve druhém roce jejich vlády.

- LEGENDA
- jezírko
 - jezero
 - reka
 - město

1. SHLEDÁNÍ

Vlčí smečka od Dlouhého jezera, která právě dojedla svůj úlovek, jednu neopatrnou horskou ovci, se spokojeně uložila ke spánku. Jen Půlšpičák, její vůdce, byl vzhůru a sledoval vycházející měsíc. Seděl na skalním výběžku a přemýšlel – podivná to zábava pro vlka... Posledního letního úplňku, na radu Vlkotvůrce, vlčího boha, vyslal své nejlepší cestovatele, Rychlotlapku a Ryšáka, hledat dvounohou dívku, která kdysi patřila do jeho smečky. Příkaz zněl přivést ji k němu, aby jeho jménem promluvila s místními lidmi. A nyní mu pohled na ten noční, podzimní měsíc v úplňku připomněl, že zima už se blíží. Co když jeho poslové Dainu nenaleznou? Co když se jim přihodilo něco zlého?

Tyhle myšlenky „co kdyby“ neměl Půlšpičák rád. Než se před dvěma zimami setkal s Dainou,

nedělal si starosti s ničím než s jídlem, pářením, vedením své smečky a drbáním bleších kou-sanců. Teď ho ale stále pronásledovaly tyhle komplikované myšlenky, ať chtěl, nebo ne.

Tiché štěbetání nad hlavou ho přinutilo vzhlednout. Dva netopýři potkali třetího, který nebyl od-tud. Trojice se zavěsila na větev nad Půlšpičákem a svým jazykem si předávala nové zprávy. Přiletěvší cizinec vyprávěl o dvounohé samici na druhé straně hor, o stvoření, které bylo navenek člověkem, ale uvnitř patřilo k Naším. Dívka přinášela zprávy od netopýřů z jihozápadu, a když byl netopýř od Dlouhého jezera zraněn, dokázala ho vyléčit svými kouzly. Cestovala v podivné společnosti: dva koně, poník, neobyčejně vysoký člověčí samec, veliká ještěrka a dva vlci.

Místní netopýři nad zprávami vzrušeně vykřikovali. Jejich kolonie by o tom měla vědět, rozhodli. Mohl by jejich návštěvník letět s nimi a vyprávět vše v jejich jeskynním domově? Společně se svým hostem vzlétli netopýři do vzduchu a zmizeli v černé tmě.

Půlšpičák se protáhl. Jedna jeho nová myšlenka mu říkala, že by se mohl hodně dozvědět, kdyby pozorně naslouchal řeči nevlků. Teď viděl, že to

je dobrá myšlenka, a tak snad budou dobré i ty ostatní, pomyslel si. Se zájmem naslouchal tomu, že i Daina se naučila nové věci od doby, co opustila jeho smečku. Dříve nedokázala přímo rozmlouvat s netopýry. A léčit uměla jen různými páchnoucími tekutinami, jehlami, nití a dlahami, ale ne kouzly.

Náhle se uprostřed protažení zarazil, protože si na něco vzpomněl. Když Rychlotlapka a Ryšák odešli, smečka si našla doupě blízko jižního vstupu do údolí, kde z jezera vytékala řeka. I když novou skrýš v západních horách údolí nakonec určitě najdou, může jim to trvat i několik dní.

Vezme své vlky na jih, aby hosty přivedl domů.

O dva dny později už dívka jménem Daina sledovala pleskající dešťové kapky před jeskyní, kde našla útočiště společně se svými přáteli. Na tvora, kterého Půlšpičák řadil do Smečky, vypadala poměrně dost lidsky. Měřila metr šedesát pět, na svých čtrnáct a půl roku byla velmi štíhlá, modrošedé oči měly barvu mraků nad hlavou. Kučeravé hnědé vlasy nesmlouvavě krotily spony a stejně praktický byl i její oděv:

bavlněná modrá košile, světlehnědé jezdecké kalhoty, boty s měkkou podešví. Na krku měla na koženém řemínku zavěšený těžký stříbrný dráp.

Pohrávala si s ním prsty a přitom uvažovala. Narodila se v horách podobných těmto, v městečku jménem Sněžné Údolí za hranicemi země Galla. Prvních dvanáct let života strávila tam, než přišla o svou rodinu. Když Gallu opustila, aby sloužila králi a královně Tortallu, chovala v sobě naději, že hory už nikdy víckrát neuvidí. A přesto teď byla tady, na místě, které by mohlo být Sněžnému Údolí dvojčetem.

Brzy se má shledat s vlky, kteří lovili v jejím starém domově. Opustili ho brzy po ní: Rychlotlapka a Ryšák, její průvodci, vyprávěli, jak museli prchat před lidskými lovci a hledat si nový domov u Dlouhého jezera. Jaké to bude, znovu je spatřit? Být znovu mezi nimi?

„O čem přemýšlíš?“ ozval se z hloubi jeskyně tichý mužský hlas. „Vypadáš, že tě něco trápí.“

Daina se otočila. Muž usazený u ohně se zkříženýma nohama, s cestovním stolečkem na kolenou, byl její učitel, Numair Salmalín. Bohatou kštici černých vlasů měl svázanou do ohonu,

takže odhalovala jeho tmavou tvář a hnědé oči. Pero bylo titěrné proti ruce, která ho svírala, avšak navzdory své mimořádné velikosti vynikala zvláštním půvabem.

„Jen uvažuji, jestli si Onua se všemi koňmi Jízdy beze mě poradí. Víím, že jí král řekl, že nás potřebuje tady, ale přesto mám stále pocit, že bych raději měla pomáhat jí.“

Muž zvedl obočí. „Víš přece moc dobře, že Onua stačila na koně Jízdy celé roky, než na tebe naražila. Takže co tě trápí doopravdy?“

Daina se zamračila. Nikdy se jí nepovedlo ho rozptýlit, když se rozhodl něco vyzvědět. „Mám strach.“

Položil pero a pozorně se na ni zadíval. „Z čeho?“

Sklopila zrak na své ruce. Byly rozpraskané od chladu, a to byl teprve třetí týden v září. „Pamatuješ, co jsem ti vyprávěla? Že jsem zešílela a lovila s vlky, když banditi zabili mámu a dědu a všechna naše zvířata?“

Přikývl. „Pomohli ti pomstít jejich smrt.“

„Co když se to stane znovu? Až je uvidím, co když zapomenu, že jsem člověk, a začnu si znovu myslet, že jsem vlk? Všichni čekají, že mám teď

svou divokou magii pod kontrolou, ale co když ještě ne dost?“ Rukama si třela chvějící se paže.

„Rád bych ti připomenul, že kouzlo, které odděluje tvé lidské já od tvého magického já, jsem vytvořil já sám,“ poškádlil ji a bělostné zuby se mu blýskly v úsměvu. „Chceš snad naznačit, že dílo tvého oddaného služebníka,“ uklonil se, což u sedícího muže působilo spíš jako podivná pokroucenina, „může být jiné než dokonalé?“ Vážnějším hlasem pak dodal: „Daino, to kouzlo kryje veškerá tvá spojení. Neboj se, že ztratíš kontrolu.“

„A co když to nebylo kouzlo? Co když jsem jednoduše zešilela?“

Její loket najednou pevně sevřely silné zuby. Daina se otočila, aby se zahleděla do bystrých očí svého poníka Ponuky. Jestli tě budu muset kousnout, aby ses konečně přestala litovat, udělám to, informovala ji klisna. Chováš se jako hlupák.

Numair, který byl na tyto tiché dialogy zvyklý, se zeptal: „Co říká?“

„Říká, že se lituju. Nemyslím si, že by tomu rozuměla.“

Rozumím tomu, že se zase vrtáš v hloupostech. Ponuka pustila Dainin loket. Čapí muž ti to vysvětlí.

„Nerozčiluj se,“ řekl na to mág. „Vzpomeň si, pustilas mě do své mysli, když jsi poprvé přišla do Tortallu. Kdyby tam bylo nějaké semínko opravdového šílenství, našel bych ho.“

Daina se usmála. „Jsou lidi, kteří by s chutí řekli, že ty jsi ten poslední, kdo pozná, kdo je šílený a kdo ne. Zním kuchaře, který tě nepustí do kuchyně ani za nic, palácového proviantního důstojníka, který se dušuje, že tě někam zamkne, jestli mu zase vyrabuješ zásoby –“

„To stačí!“ Numair zvedl ruce na znamení porážky.

„To jen abys věděl.“ Už s trochu lepším pocitem se zeptala: „Co to píšeš?“

Vzal znovu do ruky své pero. „Zprávu pro krále Jonathana.“

„Už zase?“ zeptala se překvapeně. „Vždyť jsme jednu posílali před týdnem!“

„Říkal pravidelné zprávy, mageleto. To znamená každý týden. Je to jen malá cena za to, že nám dovolil vyrazit na pomoc tvým vlčím přátelům. Jen bych si přál, abych mu mohl poslat nějaké lepší zprávy.“

„Mám obavy, že ty ztracené lidi jen tak nenajdeme.“ V březnu se v této oblasti ztratila jedna

družina Královniny jízdy, sedm mladých mužů a žen. V červenci zase zmizelo dvacet vojáků tortallské armády. „Mohou být kdekoli v okruhu dvou nebo tří set kilometrů od nás.“

„Jediné, co můžeme podniknout, je hledat je,“ odvětil Numair, zatímco dál psal. „Jako poutníci jsme toho viděli mnohem víc, než mohou spatřit vojáci. Ale stejně je velká škoda, že celá severovýchodní hranice je pro magický zrak neprostupná. Neuvědomil jsem si, že hledání za chůze bude tak nejisté.“

„A proč vy mágové vlastně nevidíte tohle místo pomocí kouzel?“ chtěla vědět Daina. „Když jsem se ptala krále, povídal něco o Městě Bohů a o nějaké auře, ale pak nás někdo přerušil a on mi to už nikdy nevysvětlil.“

„Souvisí to s tím, že Město Bohů je nejstarším centrem výuky magie. Po celá staletí se magie vsakovala do každičkého kamene města samého, a pak se začala šířit. Výsledkem je magická aura, která zahaluje město i okolní zemi v dosahu nějakých osmi set kilometrů.“

Daina nad tou dálkou obdivně hvízdla. „Takže jediná možnost, jak tuhle horskou krajinu pro-

hledat, je chodit a dívat se. A to bude tedy pořádná práce.“

„Přesně tak. Pověz mi, jak daleko jsme podle tebe od cíle?“

Rychlotlapka a Ryšák měřili vzdálenost na počet kilometrů, které urazí vlk za jeden den. Daina musela tento údaj vydělit dvěma, aby zhruba určila, jak daleko mohou postoupit lidé na koních. „Půl dne k jižnímu vstupu do údolí, kde řeka Dunlath vytéká z Dlouhého jezera. Odtud –“. Zarazila se, protože v její mysli se ozval jakýsi šepot. Přicházela sem zvířata, zvířata, která hledala ji. Rozběhla se k ústí jeskyně, míjejíc prchající koně.

A tam, na stezce, je uviděla – vlky, tři v první řadě a další čtyři za nimi. Dvě z vůdčích zvířat byli její průvodci k Dlouhému jezeru: malý rudobílý samec známý jako Ryšák a šedohnědá samice jménem Rychlotlapka. Mezi nimi poklusával ohromný černošedý vlk s bohatou oháňkou směle vztyčenou do vzduchu.

„Půlšpičák!“ vykřikla Daina. „Numaire, to je má smečka!“ Běžela k nim a za okamžik se ztratila v klubku kňučících zvířat s vrtícími ocasy.

Vzápětí se z radosti, že ji vidí, rozhodli, že ji pořádně umyjí pomocí svých dlouhých jazyků.

Mág stojící v ústí jeskyně čekal, až skončí jejich přivítání, a povšiml si, že se z nebe spouští houstnoucí liják. „Co kdybychom tu oslavu přesunuli dovnitř?“ zavolal. „Budete celí promočení.“

Daina vstala. „Tak pojďme,“ řekla smečce nahlas, aby ji slyšel i Numair. „A žádné pojidání mých přátel. Ten muž je Numair. On je teď má smečka.“ Dva vlci – Numair si dojatě uvědomil, že to jsou Rychlotlapka s Ryšákem, jejich druhové z cesty sem – se oddělili od ostatních a posadili se k němu, s širokými vlčími úsměvy a vrtícími ocasy, z nichž Numaira skrápěly kapičky vody.

Jakmile se schovali před deštěm, příchozí očichali Ponuku, čímž se s šedou klisnou zdvořile pozdravili. Půlšpičák ji dokonce obdařil několika olíznutím, které mu klisna jemně vrátila. Klisnička, jediná přeživší z nájezdů banditů na Daininu farmu, zůstala s Dainou po celou dobu, kdy musela běhat s vlčí smečkou. Za tu dobu vlci s poníkem uzavřeli jakýsi zvláštní druh příměří.

Dále Daina představila svou smečku Flekovi, klidnému grošovanému hřebci, který patřil k Numairovi, a Bucharovi, vznešenému hnědákovi, který nosil jejich zavazadla. Když je vlci

očíhávali, koně se chvěli strachy, oči kolem dokola lemované bělmem. Důvěřovali Daině, že zabrání vlkům v tom, aby jim ublížili, ale ani jejich důvěra v ni nedokázala zcela rozptýlit jejich přirozenou hrůzu z predátorů. Jakmile bylo uvítání za nimi, uchýlili se všichni hluboko do bezpečí velké jeskyně a usadili se tam.

„Dráčo,“ zavolala Daina a rozhlédla se po své svěřence. „Pojď se seznámit s vlky.“

Dračí slečna věděla, že smrtelná zvířata často děsí, a tak se dosud držela mezi stíny. Nyní vykročila do světla. Byla bledě modrá, od čenichu po zadní nohy měřila přes šedesát centimetrů a dalších třicet jí přidával ocas. Měla štíhlý, útlý čumák a stříbrné drápky. Křídla, která ji jednoho dne vznesou do vzduchu, byla zatím drobná a nepoužitelná. Modré plazí oči sledovaly veškeré dění s výrazem bystré pozornosti. Byla daleko inteligentnější než smrtelná zvířata, ale způsob, jakým se věci dozvídala a jakým je dělala, byl pro Dainu oříškem, který se den co den marně snažila rozlousknout.

„Toto je Nebelada,“ oznámila Daina smečce. „Aspoň ji tak pojmenovala její matka. My jí říkáme většinou Dráča.“

Malá dračice si prohlížela hosty. Ti na ni zírali s ušima nejistě kmitajícima dopředu a dozadu, ocasy napůl stažené mezi nohy. Pomalu se zvedla na zadek, což byla její oblíbená poloha, a zaštěbetala.

Půlšpičák byl první, kdo na toporných nohou vykročil kupředu, aby ji očichal. Teprve když se jeho ocas nepatrně zavrtěl, odvážili se přijít blíž i ostatní.

Jakmile byla zvířata hotova, Daina pronesla: „Numaire, šedočerný samec je Půlšpičák.“ Vlk přešel k Numairovi, aby mu očichal ruce, a mág si povšiml, že jeho pravý špičák má ulomenou špičku. „Je to první samec smečky, její vůdce.“ Numair se příkrčil, aby dovolil Půlšpičákovi očichat mu také tvář a vlasy. Vlk krátce zavrtěl ocasem na znamení, že Numairova vůně se mu líbí.

„Hnědočerný samec s černým kroužkem na nose je Krátkonos,“ pokračovala Daina. „Zlatohnědá samice má jméno Bitka. Bojovala s pumou, když ve Sněžném Údolí střežila vlčata – tak přišla ke svému jménu.“ Krátkonos se na pozdrav dotkl čenichem Numairovy ruky. Bitka mága očichala a kýchla. „Hnědočervený samec je Ostročich. Šedozlatá vlčice je Laška.“ Děvče se

posadilo na zem a většina vlků se kolem ní stočila do klubíčka. „Jinovatka, vůdčí samice, a Vítr zůstali v údolí se štěňaty.“

Když skončilo seznamování, Numair se usadil k ohni a přiložil na něj dřevo. „Řekl ti Půlšpičák, proč tě potřebuje?“ zeptal se. „Jeho volání o pomoc bylo poněkud... neurčité.“

Daina přikývla. „Půlšpičáku, co se vlastně děje? Rychlotlapce a Ryšákovi jste řekli jen to, že lidé devastují údolí.“ Vlk odpověděl a Daina tlumočila: „Říká, že tohoto jara začali lidé kácet stromy a hloubit díry, aniž by do nich něco sázeli. Říká, že s sebou přivedli nestvůry a další lidi a vybíjejí tu veškerou zvěř. Jejich zabíjení, kácení a hloubení vyháň z údolí všechny jeleny a losy. Pokud nepřestanou, smečka umře hlady, až přijde Studeno.“

„Studeno?“ opáčil Numair.

„Tak Naši – zvířata – nazývají zimu.“

Mág se zachmuřil. „Nejsem na chování vlků takový odborník jako ty, ale – neříkalas mi, že když vlci zjistí, že je na ně v nějaké oblasti příliš živo, opustí ji? Neopustili právě proto Sněžné Údolí, protože je tam lidé vybíjeli?“

Ano, odvětil Půlšpičák. Chtěli nám ublížit, protože jsme pomáhali Daině lovit lidi, kteří zabili její matku. Zabili Krysí oháňku, Dalekozrakého, Stromoliza i štěňata.

Daina smutně přikývla: Rychlotlapka a Ryšák jí vyprávěli o ztrátách, které smečku potkaly. Starší vlci byli její přátelé. Se štěňaty se nesetkala, ale každá smečka si svých mladých velmi cení. Přijít o ně o všechny byla katastrofa.

Půlšpičák pokračoval. Opustili jsme Sněžné Údolí, abychom si našli nový domov. V horkých měsících to byla úmorná cesta. Narazili jsme na různá místa, ale bylo tam málo zvířet, nebo tam žily jiné smečky, anebo tam bylo příliš mnoho lidí. Pak, těsně před posledním Studenem, jsme narazili na Dlouhé jezero. Údolí je tak rozlehlé, že jsme mohli chodit celé dny, aniž bychom narazili na člověka. Jsou tu spousty zvířet, žádná konkurenční smečka, která by si na ně dělala nárok, a v horách je dost jeskyní, kde se v zimě dá vybudovat bezpečné doupě.

Půlšpičák se podrbal kvůli neodbytné blešce a pokračoval. Dlouhé jezero bylo dobré – teď je ale špatné, kvůli lidem. Vyhnali nás z údolí, kde jsem se narodil já, můj otec, a před ním i jeho

otec. Dříve jsme před dvounohými utíkali. Když však Smečku vyzve k boji jiná smečka, neutíkám – bojuji, a Smečka bojuje se mnou. Jsou snad lidé lepší než jiné smečky? Nevěřím, že jsou.

Pomůžete nám? Řeknete těm lidem, aby přestali kácet stromy a dělat hluk? Jestli nepřestanou, Smečka je zastaví sama, ale dal bych přednost tomu, aby s tím sami souhlasili. Dobře vím, že bude-li Smečka muset zasáhnout, dojde ke krveprolití.

Daina se rozhlédla po ostatních vlčích ze smečky. Souhlasně přikyvovali, jako lidé. Plně by podpořili Půlšpičáka v tom nejvíc nevlčím plánu, jaký si kdy v životě vyslechla. Jak vůbec přicházeli na takové nápady?

Pomůžete nám? zopakoval Půlšpičák.

Daina se zhluboka nadechla. „Jste má smečka, nemám pravdu? Udělám, co budu moct. Nemohu vám slíbit, že mě poslechnou, ale pokusím se o to.“

Dobře, přikývl Půlšpičák. Ladně přeběhl k ústí jeskyně a nasál čenichem vzduch. Voňavý vánek mu sdělil, že hned za kopcem se pase jelen. Pohlédl na Dainu a řekl: Teď musíme jít na lov. Vrátime se, až se nakrmíme.

Vlci je opustili, než Daina stihla přetlumočit jeho slova. Šla s nimi k východu z jeskyně a tiše sledovala, jak se ztrácejí v hustém dešti. Začínalo se stmívat. Zezadu se ozývalo řinčení, jak Numair vybaloval náčiní na vaření. Daina se ve vzpomínkách vrátila ke smečce a k časům, které s ní strávila, a nechala se na chvíli zaplavit vlnou vzpomínek.

Strážný banditů stál proti větru od vlčice, která mívala kdysi jméno Daina. Noční vánek k ní donášel jeho pach: pach nemytého chlapa, zaschlé krve a kyselého vína. Chřípí se jí zachvělo nad tím puchem. Další bandita svíral v ruce dýku, poslední lidskou věc, u které si pamatovala, jak se používá.

Stál zády k ní a rukama dělal něco před sebou. Připlížila se blíž, nevěnujíc pozornost sněhu pod bosýma nohama ani ledovému větru na holých pažích. Ten tichý šramot, který nadělala, pohltily zvuky lesa, on by ji však neslyšel, ani kdyby křičela z plných plic. Byl zpitý pod obraz. Všichni byli tak opilí, že si ani nevšimli, že první dvě směny stráží se nevrátily zpátky.

Napjala se ke skoku. Něco ho přimělo otočit se. Nyní uviděla, co před sebou dělal: v jedné ruce držel bochník sýra, v druhé dýku, z úst mu čouhal tlustý plátek sýra. Spatřila také jeho náhrdelník, jantarové korále, které každíčký den nosila

na krku její matka. Skočila, a ucítila rýhu žhnoucí bolesti na žebrech. Bodl ji svým nožem.

Našel ji Půlšpičák. Doplazila se pod křoví a snažila se olízat ránu v boku. Vlk to udělal za ni.

Svítá, řekl. Co je třeba udělat teď?

Dorazíme je, řekla mu, ruce zařaté v pěsti. Dorazíme je všechny.

„Myslím, že vím, proč se Půlšpičák tak moc změnil,“ řekla. „Chci říct, že zvířata se ode mě učí, a zřejmě proto začala být většina smečky tak chytrá, ale Půlšpičák je ještě chytřejší. Když jsme pronásledovali ty bandity, byla jsem zraněná a on mi vylízal ránu do čista.“

„To je dobrý předpoklad,“ souhlasil Numair. „Jsou známé případy magicky nadaných lidí, kteří dokázali propůjčit své schopnosti svým nelidským druhům. Například je tu Boazan Sluneční tanec, jehož orel Thati uměl hovořit deseti jazyky poté, co se napil jeho slz. Anebo –“

„Numaire,“ řekla varovným hlasem. Zkušenost ji naučila, že pokud mu dovolí začít jmenovat příklady, nevrátí se mág do skutečného světa celé hodiny.

Zazubil se, jako by byl klukem od koní nebo jedním z jejích přátel od Jízdy, a ne největším ča-

rodějem celého Tortallu. Pustil se do přípravy večeře, hrnce nakrájených kořínků, které už předtím povařil nad ohněm. Daina se posadila vedle něj a začala odkrajovat malé kousky z šunky, kterou si vezli s sebou v brašnách. Dráča se k ní přibatolila, aby jí pomohla, nebo aspoň aby dojedla tlustý okraj, který Daina z masa okrajovala.

– *Velice roztomilé*, – ozval se v jejich myslích hrubý hlas. – *Jak útulné, zvlášť když je venku tak deštivo.* –

Oba se v mžiku otočili ke vchodu do jeskyně. Byl zalitý stříbřitým svitem, který jako by vycházel ze zvířete stojícího uprostřed. Jezevec se vbatolil dovnitř a zář kolem jeho těla začala zvolna blednout. Zastavil v uctivé vzdálenosti od ohně a oklepal se, takže je všechny pokropila záplava kapiček z jeho mohutného, těžkého kožichu.

Daina přejela prstem po stříbrném drápu, jež jí kdysi daroval. Jezevci se jí líbili, a její tajuplný rádce byl navíc moc krásný jezevec. Dost velký na svůj druh, dlouhý byl téměř metr, s ocasem dlouhým aspoň třicet centimetrů. Vážil určitě dobře přes dvacet kilo a vypadalo to, že do jeho srsti se dá nashromáždit neuvěřitelné množství vody.

Když se konečně oklepal, dokoulel se k ohni a postavil se mezi Dainu a Numaira. Jak byla Daina usazená, hleděla jezevci téměř přímo do očí. Stál tak blízko, že ji nevyhnutelně zasáhl jeho hutný pižmový pach.

„Daino, to je –?“ Numair měl nervózní hlas.

Jezevec na něj pohlédl svýma chladně inteligentníma očima. – *Slíbil jsem jejímu otci, že na ni dohlédnu. Takže ty jsi ten její učitel. Vždycky mi o tobě hodně vypráví, když ji navštívím.* –

„Smím se tě na něco zeptat?“ otázal se mág opatrně.

– *Jsem nesmrtelný, první samčí stvoření svého druhu. Božský jezevčí samec, chceš-li. Na to ses chtěl zeptat, nemám pravdu?* –

„Ano, a děkuji ti,“ odpověděl Numair váhavě. „Já – myslel, že jsem svou mysl obrnil před veškerým magickým čtením nebo zkoumáním –“

– *To možná funguje se smrtelnými čaroději, – odpověděl jezevec. – A možná to funguje s nižšími nesmrtelnými, jako jsou ocelorli. Já ale nejsem ani jedno, ani druhé.* –

Numair zčervenal jako rak a Daina musela rychle skrýt úsměv rukou. Byla si jistá, že s Numairem už dlouho nikdo nemluvil takovým

způsobem. Ona na to už byla zvyklá. Jezevec se svými radami se v jejím snu poprvé objevil před šestnácti měsíci, když byla na cestě do Tortallu, a od té doby se jí o něm zdálo často.

„Pak mi dovol ještě jednu otázku,“ pokračoval mág zarputile. „Když už mám příležitost se tě zeptat. Mohl bys totiž rozřešit celou řadu složitých akademických debat.“

– *Ptej se.* – Z jezevcova hlasu byla cítit strojená trpělivost.

„Obyvatelům Říše bohů říkají lidé ‚nesmrtelní‘, ale tento pojem přece není tak docela přesný. Víím, že tvorové jako ocelorli, smrtonozi a podobně, pokud nezahynou při nějaké nehodě nebo z něčeho jasněho úmyslu, mohou žít navěky. Také ani nestárnou. Ale v čem jsou tito nesmrtelní ‚nižší‘ oproti tobě nebo jiným bohům?“

– *Jsou „nižší“, protože je lze zabít,* – zněla odpověď.

– *Mě nemůže nikdo zabít, stejně jako Mithra, Bohyni ani další bohy, které uctívají dvounožci. „Nesmrtelní“ je pro nás proto nejvhodnější termín. Není nijak mimořádně přesný, ale je nejlepší, jaký můžete vy dvounožci pochopit.* –

Protože Numair už docela oněměl, jezevec klidně pokračoval: – *A teď k té tvé výjuce. Není*

špatná, ale neukázal jsi jí, jak podniknout další krok. Jsem překvapen. Jinak, na smrtelníka, je tvé chápání divoké magie docela obstojné. –

Numair se přes svůj dlouhý nos zadíval na hosta, který zpochybnil jeho výuku. „Jestli myslíš, že jsem něco opomenul, pak nás rozhodně pouč.“

Jezevec zaprskal. Zdálo se, že to je jeho způsob smíchu. – Daino, když se budeš snažit, můžeš se naučit vstoupit do mysli smrtelných zvířat. Můžeš používat jejich očí, jako by byly tvé, i jejich uší, i jejich nosů. –

Daina se zamračila, jak se mu snažila porozumět. „A jak? Když jsi řekl, že mohu zvířata slyšet a volat, bylo to součástí něčeho, co už jsem uměla provést. Tohle ale neumím.“

– Proměň svou mysl, aby byla jako mysl toho zvířete, – vysvětloval. – Uvažuj tak, jak uvažuje zvíře, dokud se jím sama nestaneš. Možná budeš překvapená, jakých výsledků tím můžeš dosáhnout. –

Znělo to podivně, ale znala ho příliš dobře, než aby se s ním dohadovala. Jeho slova už zpochybnila jednou, a tehdy ji jediným mávnutím tlapy srazil k zemi. „Zkusím to.“

– Zkusit to nestačí. Snaž se víc. Kde je ten mladý drak? –

Dráča je sledovala zpoza ohně. Teď se přišourala, posadila se vedle jezevce a jednou tlapkou ho popadla za chomáč srsti. Spustila na něj dlouhý monolog svého cvrlikání, hvizdů, mlasování a trylků. On jim pozorně naslouchal, jako by něco znamenaly, a když skončila, kolébatě si odešel pohovořit s Ponukou a koňmi. Nakonec se vrátil k ohni, kde Daina s Numairem zdvořile vyčkávali, až dokončí své soukromé rozmluvy.

– *Musím se teď vrátit do svého doupěte, – oznámil.*
– *V Říši bohů je dost živo od chvíle, co byla prolomena ochranná hradba a nižší nesmrtelní byli vypuštěni do vašeho světa. –*

„Víš, kdo to provedl?“ zeptal se Numair rychle.
„Hledáme viníka marně už dva roky.“

– *Jak, ve jménu Paní všech zvířat, bych to měl vědět?*
– *zavrčel na odpověď. – Mám v říši smrtelníků víc než dost práce s tím, abych uhlídal ji. –*

„Nezlob se na něj,“ konejšila ho Daina. „Myslel si, že bys to mohl vědět, protože toho prostě víš tolik.“

– *Jsi moje hodné mládě. –* Jezevec se jí otřel hlavou o koleno. Daina, dojatá jeho projevem náklonnosti, zavrtala prsty do jeho chundelaté srsti a pevně ho objala. Ještě prohodil směrem k Numairovi: – *A na*

tebe se nezlobím, smrtelníku. Nemohl bych se zlobit na někoho, kdo tak dobře střeží mou mladou přítelkyni. Nech mě jít, Daino. Musím se vrátit do doupěte. –

Uposlechla. Odkráčel k ústí jeskyně, okolo něj se uzavřela koule stříbřitého světla. V nejjasnějším okamžiku se ještě zablýskla a potom zmizela. Byl pryč.

„Výborně,“ řekl Numair. Měl pocit, že by měl něco dodat, ale místo toho se raději zaměstnal mícháním zeleniny.

Náhle si Daina vzpomněla na jednu otázku, kterou chtěla jezevci položit. „Myslím, že mě vždycky nějak začaruje,“ postěžovala si.

„Jak to?“

„Pokaždé když ho vidím, chci se zeptat, kdo je mým otcem, a pokaždé na to zapomenu! A přitom on je ten jediný, kdo mi to může říct, k čertu s tím.“

Dráča zatrylkovala, v očích s úzkými zorničkami se zračily obavy.

„Jsem v pořádku, Dráčo,“ řekla dívka a povzdechla si. „Ale stejně to není fér.“

Numair se ušklíbl. „Já tak nějak pochybuji o tom, že toho jezevce zajímá, co je fér a co ne.“

Musela se usmát, i když to nebyl veselý úsměv. Věděla, že má pravdu.

„Když jsme u toho, co je a není fér, co si myslíš o té jeho radě stát se magickým symbiontem?“

Většinu času byla Daina ráda, že s ní Numair mluví spíš jako se spolužačkou, než aby k ní promlouval spatra. Právě teď jí ale třeštila hlava ze všech těch zpráv od Půlšpičáka i z jezevcovy náhlé návštěvy. „Magickým sym – sym – čím?“

„Symbiontem,“ odvětil. „To jsou tvorové, kteří žijí z jiných tvorů, ale ne destruktivně jako paraziti. Příkladem může být pták, který jezdí na zubrovi a při tom mu vybírá ze srsti hmyz.“

„Aha. Nevím, co si o tom mám myslet. Nikdy jsem to nezkoušela.“

„Teď by byla ideální chvíle,“ navrhl ochotně. „Zelenina ještě chvíli potřebuje. Co takhle to zkusit s Ponukou?“

Daina se ohlédla po klisně, která dosud postávala vzadu v jeskyni s Bucharem a Flekem. „Ponuko, můžu?“

„Ponuko, smím?“ opravil ji muž.

Můžeš nebo smíš, co já vím, jestli to pomůže, odpověděla klisna.

Dívka si odešla sednout k poníkovi, zatímco Buchar s Flekem se vydali ven napást. Numair se

začal shánět po přísadách do chlebových placek, zatímco Dráča ho se zájmem pozorovala.

„Pohlídej, ať to těsto nemíchá moc dlouho,“ nařídila Daina dráčeti. „Když se zapomene, je to pak tvrdé jako kámen.“ Dráča zacvrlikala a Numair svou mladou žačku přes celou jeskyni probodl pohledem.

Dívka zavřela oči. Zpomalila svůj dech, sáhla hluboko dovnitř po jezírku měděného světla své divoké magie. Vyvolala z něj jedno ohnivé vlákno, zatápala po Ponuce a pokusila se jejich mysli vláknem svázat.

Ponuka zařehkala a vytrhla dívku ze soustředění. To bolí, odfrkla si klisna. Jestli to bude bolet, nebudu to dělat! Zkus méně magie.

Daina zavřela oči a poslechla ji. Tentokrát použila jen kapičku měděného ohně a zároveň myslela na to, že jí přilepí svou mysl k Ponučině. Klisna však přerušila kontakt v okamžiku, kdy se Dainin oheň dotkl jejího. Daina to zkusila podruhé, pak potřetí, ale bez úspěchu.

Je to přece tatáž magie, řekla Ponuce zklamaně. Je úplně stejná jako ta, kterou máš v sobě ty.

Bolí to, odsekl poník. Jestli ten jezevec ví, že to bolí, a přesto ti řekl, ať to zkusíš, pak si buď jistá,

že až přijde příště, povyprávím o pár věcech zase já jemu.

Já to nedělám úmyslně, hájila se Daina. Jak to ale mám dělat, aniž bych ti působila bolest?

Bez toho ohně, navrhla Ponuka. Nepotřebuješ ho přece, když s námi chceš mluvit nebo nám naslouchat. Tak proč bys ho měla potřebovat teď?

Daina si zamyšleně okusovala nehet u palce. Ponuka měla pravdu. Používala oheň své magie, jen když byla unavená nebo když musela dokázat něco složitějšího. Teď byla unavená a navíc jí do nosu pronikala vůně dušené šunky. „Zkusme to zase zítra,“ řekla nahlas. „Bolí mě hlava.“

„Pojď jíst,“ potěšil ji Numair. „Už tam sedíš skoro hodinu.“

Daina se vrátila k ohni a Ponuka ji následovala. Než se posadila, dívka ponořila ruce do brašny a podala z ní poníkovi mrkev. Numair jí nabídl misku jemně kořeněné zeleniny a dušené šunky. Drača vylezla Daině na klín a donutila ji, aby měla při jídle paže ovinuté kolem dračího tělíčka. Mezi sousty Daina vysvětlovala, k čemu došlo.

Ponuka naslouchala, okusovala mrkev a švihala ušima dopředu dozadu. Když Daina domluvila, Ponuka navrhla: Možná bys to měla zkusit s někým jiným než se mnou.

„Ale s kým, Ponuko?“ zeptala se Daina. „Znám tě déle než kohokoli jiného.“ Zívla. Experiment ji vyčerpал, třebaže se nezdařil.

Já se pasu – ty jsi lovec. Co to zkusit s jiným lovcem? Možná by bylo snazší vyzkoušet to nejprve s vlky. Stejně jsi sama v podstatě vlk.

„A co když zapomenu, že jsem člověk?“

(„Kéž bych tak slyšel obě strany té rozmluvy,“ svěřil se Numair tiše Dráče. „Někdy si tu připadám jako páté kolo u vozu.“)

Čapí muž řekl, že se to nestane, odvětila Ponuka. Měl by to vědět nejlíp. Půlšpičák už je tvou součástí. Zeptej se čapího muže. Řekne ti, že mám pravdu.

Daina přetlumočila její slova Numairovi. „Myslím, že na to přišla,“ řekl na to. „Nenapadlo mě, že by rozdíl mezi dravcem a kořistí mohl znamenat překážku, ale Ponuka tě zná lépe než já.“ Všiml si, že Daina opět zeširoka zívla, a usmál se. „Myslím, že do zítřka to počká. Nedělej si starosti s úklidem. Postarám se o to.“

„Ale je řada na mně,“ namítla. „Ty jsi vařil, já musím uklidit.“

„Jdi spát,“ řekl její učitel tiše. „Měsíc nezastaví svou pouť jen proto, že jsem jeden večer vařil i uklízel.“

Zavrtala se mezi příkrývky a spala snad ještě dříve, než se stačila přikrýt. Když se o mnoho později vrátili vlci, probudila se jen na okamžik, aby si povšimla, že se seskupili kolem ní. Daina, s Dráčou schoulenou po jedné straně a Půlšpičákem nataženým na druhé, dokončila svůj noční odpočinek s úsměvem na rtech.

Dalšího rána bylo vlhko a chladno, jako by jim zima chtěla dát ochutnat nadcházející měsíce. Snídaně proběhla v tichosti, protože ani Daině, ani Numairovi nebylo po ránu příliš do řeči. Společně poklidili a připravili koně na celodenní cestu.

Vlci odešli dojíst svou kořist z minulé noci. Právě se vraceli, když Numair podával Daině malou roličku papíru převázanou jednoduchou stužkou. „Mohli bychom to dnes poslat králi?“ zeptal se.

Daina přikývla a zatápala v duchu svým kouzlem. Nedaleko od jejich tábořiště se ukrývalo hnízdo skalní orlice jménem Rozbřeska. Daina se k ní zdvořile přiblížila a vysvětlila, co by od ní potřebovala. Měla moc k tomu orlici přimět, ale nepovažovala to za přátelské jednání. Orlice ji se

zájmem vyslechla a souhlasila. Když přiletěla, Daina jí poděkovala a ujistila se, že instrukce k doručení Numairovy zprávy králi jsou pevně zakořeněné v její mysli. Numair, který vynikal znamenitými způsoby, Rozbřesce rovněž poděkoval a potom jí s úklonou podal dopis.

Půlšpičák to celé sledoval s neskrývaným zájmem. Změnila ses, poznamenal, když Rozbřeska odletěla. Víš toho teď o tolik víc. Máš moc přimět dvounožce, aby přestali pustošit údolí.

Daina se zachmuřila. Nevím, jestli ji mám, odpověděla vlkovi. Lidé nejsou jako Naši. Zvířata jsou rozumná. Lidé nikoliv.

Ty nám pomůžeš, zopakoval Půlšpičák a z očí mu zářila důvěra v ni. Slíbilas to. A nyní, jste ty a ten muž připraveni? Je čas vyrazit.

Daina usadila Dráču na brašny na Bucharových zádech. Numair osedlal Fleka a dívka zase Ponuku. „Veď nás,“ řekl potom mág Půlšpičákovi.

Vlci se dali do klusu po stezce od jeskyně, následování koňmi a jejich jezdci. Za chvíli se cesta rozvětvila, na jedné straně se spouštěla k nedařlé řece a na druhé do hor. Půlšpičák zamířil do kopce.

„Kolem řeky bychom do údolí nedošli?“ zavolala na něj Daina. „Bylo by to pro nás jednodušší.“

Půlšpičák se zarazil. Je to jednodušší, souhlasil, zatímco Daina tlumočila jeho řeč Numairovi. Lidé tak chodí v jednom kuse. A také vojáci a muži s magickými ohni. Těm je lepší se vyhnout. Lidé zabíjejí vlky na potkání, nevzpomínáš, sestro Smečky?

„Muži s magickými ohni?“ odvětil Numair zamračeně.

Muži jako ty, dodal Půlšpičák. Kteří mají uvnitř Světlo.

„Říkáme jim mágové,“ poučila ho Daina. „Anebo černokněžníci, čarodějové nebo čarodějnice. Jak je nazýváme, závisí na tom, co dělají.“

Numair se na okamžik zamyslel. „Pojďme dál,“ řekl nakonec. „Rád bych se vyhýbal lidským pohledům, jak nejdéle to půjde. A děkuji ti za upozornění.“

Lidé, Dráča a koně následovali vlky vzhůru kolem úpatí hor, jež lemovaly údolí Dlouhého jezera. K polednímu dorazili na část stezky, kterou nekryl ani jediný strom. Vlci nezpomalili, ale rozeběhli se do volného prostoru. Daina se zarazila a naslouchala. Kdesi vzadu v zákoutích

její mysli ji lechtalo něco ošklivého, dobře známý pocit, který neměl nic společného se smrtelnými zvířaty. Sáhla po kuši, natáhla do ní šíp a zajistila ho na místě.

Numair vykročil vpřed, ale Ponuka popadla jeho tuniku do zubů.

„Ocelorli,“ zašeptala Daina. Numair začal couvat z holého prostoru. Všichni se uchýlili do skrytu stromů, odkud sledovali oblohu.

Vysoko nad jejich hlavami neslyšně plachtila tři stvoření s lidskou hlavou a hrudí, obrovskými rozložitými křídly a hrozivými drápy. Daina z vlastní hořké zkušenosti věděla, že jejich končetiny, podobné ptačím, jsou z oceli, mistrně opracované do vzhledu skutečných per a drápů. Za slunečního jasu dokázali tato pera natáčet tak, aby oslepili své nepřátele. Byly to stvůry z bitevních polí, přežívající v lidských legendách jako netvoři, kteří znesvěčují těla mrtvých. S ledovým chladem v očích namířila šíp na největšího ze tří ocelorlů.

Numair ji zastavil zvednutou rukou. „Pokus se zachovat otevřenou mysl, mageleto,“ zašeptal. „Nezaútočili na nás.“

„Zatím,“ zasyčela.

Půlšpičák se ohlédl, aby zjistil, co se děje, a spatřil to, co sledovala dívka s mágem. Toto jsou ničitelé, řekl. To oni pomáhají vojákům a mágům.

Daina překládala Numairovi slova vlků, kteří se dali znovu do pohybu, aby na ně počkali mezi stromy na druhé straně mýtiny.

„Ocelorli, kteří spolupracují s lidmi,“ poznamenal muž tiše. „To zní jako práce císaře Ozornea.“ Vladařem jižního království Carthak byl mág, který měl podle všeho mimořádné vztahy s nižšími nesmrtelnými, a s ocelorly obzvlášť. Jsou tací, uvažoval Numair, podle kterých to byl právě Ozorne, kdo osvobodil tolik nesmrtelných z Říše bohů. Brousil si zuby na bohatství Tortallu a mnozí měli za to, že se chystá zaútočit, až budou ochránci země vyčerpaní z bojů s nesmrtelnými.

„Takže teď je můžu zastřelit?“ naléhala na něj Daina. „Nemůžeš. Zatím se nám nepokusili ublížit.“ Ocelorli odletěli. Daina, rozčilená z rozvážnosti svého přítele, tiše zuřila a čekala, až stopy nesmrtelných zcela zmizí z její mysli, než všichni zamíří zpět na stezku. Byli právě uprostřed otevřeného prostoru, když Numair zastavil a zachmuřeně se zadíval na veliký, zčernalý kráter

ve svahu pod nimi. „Tohle tu není od přírody,“ poznamenal a rozešel se k jámě.

„Teď nemáme čas na bloumání!“ zasyčela Daina. Pokud ji vůbec slyšel, nedal to na sobě nijak znát. Dívka s povzdechem pobídla koně k pohybu. „Vlci se vás ani nedotknou,“ řekla Flekovi, který zaváhal. „Teď jdi!“

Pojďte za mnou, řekla koním Ponuka; poslechlí ji. Daina, které za rameny vykukovaly vytřeštěné oči Dráči, vykročila za Numairem.

Ze středu kráteru jako by prýštila zčernalá země. Povalovaly se tu také další ohořelé věci: kosti, oblé kovové pláty, které zřejmě bývaly štíty, než z nich ohořely kožené řemeny, kmeny stromů, sekyry, hroty šípů, meče. Žár, který na ně působil, musel být nesmírně silný. Jíl z horského svahu se místy spekl ve sklo a pokrýval zemi hladkým tvrdým povrchem, kde se zrcadlilo vše, co z bojiště zbylo.

Numair se sehnul pro hroudu zčernalé země a rozdobil ji. Dainu zase upoutala nedaleká hromádka kostí, ve které za okamžik poznala kostru poníka. Mezi kostmi byly roztroušené kousky kovu z postroje mrtvého oře. Rozhlédla se a na-

počítala několik dalších mrtvých koní. Menší hromádky kostí patřily lidským bytostem.

Numair se k ní otočil s ponurou tváří a ukázal jí, co našel. Zčernalé, napůl ohořelé cáry byly původně kusem látky s rudým koněm vzpínajícím se na zlatohnědém poli. „Teď víme, co se stalo s Devátou družinou Jízdy.“

Daině se chvěly ruce zuřivostí. S Královninou jízdou ji pojila celá řada pout, a pohled na zuhelnatělou vlajku jí málem lámal srdce. „A tys mi zakázal zastřelit ty ocelorly.“

„Ti nezabíjejí třaskavým ohněm jako tento,“ odvětil Numair. „Tohle je bojové kouzlo. Ještě jsem neslyšel o ocelorlovi, který by byl válečným mágem.“

„Vsadím se, že o tom určitě něco vědí.“

Numair jí položil ruku na rameno. „Jsi příliš mladá na tak krátkozraké smýšlení,“ řekl. „Trocha shovívavosti by ti neuškodila.“ Poskládal zbytky vlajky a vyškrábal se zpátky na stezku.

2.

ÚDOLÍ DLOUHÉHO JEZERA

Tři dny od chvíle, kdy opustili jeskyni, provedla vlčí smečka lidi a jejich poníky úzkým průsmykem mezi horami. Na jeho nejhlubším místě narazili na pramen, u něhož poobědvali; odtud pak pokračovali po proudu dolů z kopce, dokud Půlšpičák nezastavil.

Musíš se na něco podívat, oznámil Daině. Koně nechte u té skály – tam budou v bezpečí, zbytek smečky na ně dá pozor.

Daina s Dráčou v závěsu na zádech a Numair následovali Půlšpičáka vzhůru do dlouhého srázu pokrytého kamennými tabulemi. Když dospěli až na vrchol, otevřel se před nimi výhled na míle daleko. Hluboko pod nimi leželo Dlouhé jezero. Daina si povšimla vesnice, kde se do jezera vlévala malá říčka, jedna z větví pramene, který vedl i je. Nedaleko břehu, připojený k ves-

nici mostem, ležel ostrov korunovaný velikým, výstavným hradem.

Numair zalovil v brašně a vytáhl dalekohled. Roztáhl ho do plné délky, přiložil ho k oku a zadíval se do údolí.

Co to je? zeptal se vlk, který si ho zvědavě prohlížel. „Je to jen sklíčko v tubě,“ odpověděla Daina. „Ale věci, které jsou daleko, se v něm zdají být blíž.“

„To je bezpochyby léno Dunlath.“ Numair podal dalekohled Daině. „Nevidím odtud až k severním výběžkům jezera. To tam dochází k tomu pustošení? Tam se hloubí jámy a kácejí stromy?“

Většina, přisvědčil Půlšpičák. A také jsou tam doupata pro vojáky, podobná těm, co mají u jižní brány.

„Vojáci na severním i jižním konci údolí?“ odvětila Daina. „A proč ne tady, když si chtějí údolí ohlídat?“

Většina dvounožců přichází a odchází kolem řeky, odpověděl Půlšpičák. Jen málokdo sem přichází tak jako my. A když to někdo udělá, plenitelé ho většinou chytí na odchodu, tak jako ty Jezdce, o kterých jste mluvili.

Numair pozorně poslouchal, co Daina tlumočí. „To není dobré,“ mumlal si pro sebe a mžoural na hrad Dunlath. „Není důvod, aby toto léno

bylo tak mohutně střežené. Podle zákona mají nárok jen na čtyřicet ozbrojenců... Můžu se ještě podívat?" Natáhl ruku a Daina mu vrátila dalekohled.

Zkoumali údolí ještě chvíli, až Půlšpičák řekl: Jdeme. Ještě je před námi kus cesty. Pojdme najít místo setkání, a mou družku.

Daina a Numair šli za vlkem zpět na místo, kde nechali koně. K ostatním se mezitím připojil další vlk. Byla to šedobílá samice s výrazným, smělym obličejem. Půlšpičák se k ní rozeběhl se vztyčeným a vesele mrskajícím ocasem.

„No, tuhle tedy vidí rád,“ poznamenal Numair, zatímco se k dvojici pomalu blížili. „Co je to za vlka?“

„Jeho družka, Jinovatka. Vůdčí samice.“

Kde jsi byl? naléhala Jinovatka na Půlšpičáka. Co vám trvalo tak dlouho? Říkal jsi, že jdete jen na druhou stranu hory, a byl jsi pryč čtyři noci.

Daina si povzdechla. Úplně zapoměla, jak moc Jinovatku neměla ráda. Když ještě patřila do smečky, družkou Půlšpičáka byla Krysí oháňka. Daina nikdy nepotkala něžnějšího, laskavějšího vlka. Po její smrti se Půlšpičák rozhodl pro její sestru. Nová vůdkyně smečky byla protivné, popudlivé zvíře, které Dainu nikdy nepřijalo.

Cestovali jsme s dvounožci a koňmi, odpověděl Půlšpičák své družce. Ti nedovedou běhat tak rychle jako my.

Jediný dvounožec, kterého potřebujeme, je ona. Proč jsi ty ostatní nenechal být? Když máme hlad, umíme si něco ulovit. Nepotřebujeme, aby nám někdo nosil jídlo jako lidským psům.

V tu chvíli Ponuka, stojící mezi Jinovatkou a koňmi, sklopila uši dozadu. Dráča se vzpřímila ve svém závěsu, opírajíc se předními tlapkami Daině o rameno, a na vlčici důrazně zavřestěla. Dainu šokovalo slyšet z tlamičky své přítelkyně hlas, který zněl tak neurvale. Jinovatka jim pohled opětovala a vycenila zuby.

„Dost!“ poručila dívka. „Jste přátelé. To znamená ty, Jinovatko, a koně. Jestli to porušíš, budeš litovat.“

Jinovatčiny oči se setkaly s jejími a potom uhnuly stranou. Jsi jiná, řekla vlčice. Ty i ten tvůj poník. Myslím, že o tom ani nevíš. Když jsi Smečku opustila, už nikdy nebyla jako dřív. Jak moc nás změníš tentokrát?

Půlšpičák se o svou družku otřel. To bude dobré, konejšil Jinovatku. Uvidíš. Vezmi nás ke štěňatům. Bude ti líp, až bude Smečka zase pohromadě.

Jinovatka se bez odpovědi rozběhla po pěšině vedoucí na sever. Vlci a jejich hosté ji následovali. Po chvíli dorazili na stezku, která vedla souběžně s břehem jezera. Na zvířecí stezku byla široká, a pokud platily všechny stopy a značky na stromech a keřích, používalo ji mnoho různých zvířat, nejen vlci.

„Horské ovce,“ poznamenala Daina a ukázala Numairovi chomáček bílé vlny zachycený na ostružině. „A taky rosomák – na toho si dávej dobrý pozor. Když se naštvě, dovede být pěkně ohavný.“ Zvedla oči zpátky k obzoru a povšimla si, že každý z vlků zastavuje a zvedá zadní nohu nad hromádkou masa. Dělal to dokonce i samice, což vypadalo podivně. Značení teritoria bylo normálně vždycky výsadou samců. „Co to, u Hřbitovní čarodějnice, dělají?“ zeptala se a použila k tomu jednu z Numairových oblíbených kleteb. Klusem se přesunula na začátek řady. „Co se děje?“ zeptala se. „Co je s tím masem?“

Půlšpičák odpověděl: Jeden z dvounožců je lovec vlků. Nechává na našich stezkách otrávené maso. Jen mu říkáme, co si o tom myslíme. Když se vrátí a najde to, kleje a hází věcmi. Je to zábavný pohled.

Daina se rozesmála a šla vše vysvětlit Numairovi.

Vlci udělali ještě několik zastávek, aby takto vyjádřili své názory: dvakrát u pytláckého oka, jednou u pasti a nakonec u jámy zakryté větvemi a listím. Každé z míst vlci označili svou močí a trusem, aby po sobě zanechali lovcům jen páchnoucí nepořádek. Na posledních dvou zastávkách se k vyjádření svého názoru nechali zlákat i koně a Ponuka.

„To ho tedy pořádně zmate,“ poznamenala Daina k Numairovi a Dráče. „Nikdy nerozluští, jak došlo k tomu, že koně označovali vlčí teritorium.“

Ze stezky, po níž kráčeli, se v jednom místě oddělovala jiná, menší. Vlci po ní pokračovali do údolí ve tvaru kalichu, položeného hluboko v horských svazích a maskovaného změtí skalisek. Potom se lesy rozevřely v mýtinu okolo jezírka. Na jeho břehu se křížila jedna stezka s druhou a velké vyhlazené plochy pod křovím ukazovaly na přítomnost vlčích pelechů.

Zpoza trsů rákosu se ozvalo drzé zaštěkání a pak se vyřítilo pět sotva odrostlých vlčat v barvách od hnědé až po ledově šedou. Ještě na sobě

měla zbytky jemného štěněcího chmýří a právě měnila mléčné zuby za stálé. Když vlčata spatřila cizince, dala se do nervózního kňučení a vrčení a přestala, až když je smečka obklopila a nově příchozí jim zmizeli z dohledu.

Další dospělý vlk, černo-šedo-hnědý samec, poskočil na znamení pozdravu. „To je Vítr,“ oznámila Daina Numairovi. „Hlídal štěňata.“ Vlkovi pak řekla: „Pojď se pozdravit s mými přáteli. Ponuku už znáš.“ Vítr ji poslechl a Daina mezitím přešla mezi smečku. Štěňata vystrašeně ucouvla, jakmile ji uviděla.

Jinovatka pronesla se škodolibým uspokojením: Já věděla, že přivést sem cizince byla chyba. Půlšpičák šfouchl do své družky čumákem, aby jí trochu zlepšil náladu.

Rychlotlapka zastrčila nos pod břicho jednoho z vlčat a pošfouchla ho dopředu. Víme, že na tyto tvory nejste zvyklí, řekla mu, ale možná je čas se s nimi seznámit.

Ryšák uchopil jednu malou vlčici za kůži na zátylku, donesl ji k děvčeti a dodal: Daina je Smečka, a pokud do ní patří ona, patří do ní i tihle ostatní.

Malá vlčice se jako první odvážíla vykročit vpřed, pořád ještě dětsky nemotorným krokem, aby Daině očichala ruku. To je Skočka, řekl Ryšák, a Skočka zavrtěla ocáskem. Přidal se k ní i její malý bráška. Tohle je Honič, dodal Ryšák. Ostatní jsou zatím moc hloupí, než aby měli jména. Nato se s kňučením dala nesměle do pohybu i zbývající tři vlčata.

Daina představila mladé vlky svým přátelům. Mláďata se smířila s Numairem, koňmi i Ponukou, ale nic je nemohlo donutit, aby se spřátelila s mladým drakem. Jakmile se Dráča pohnula směrem k nim, utekli se schovat za prvního dospělého vlka. Nakonec Dráča nabrala šedou barvu, což znamenalo, že je rozmrzelá, a odbatolila se k jezírku. Tam si začala hrát s kamením a předstírala, že je jí všechno ukradené.

Proč je smutná? zeptal se Ryšák. Jsou to štěňata. Ještě z toho nemají rozum.

„Ona sama je ještě štěně,“ odpověděla Daina. „Ani s ní nedokážu mluvit, jako jsem to uměla s její matkou. Vypadá veliká, ale na draka je to ještě miminko.“

Aha. Rudý vlk vstal, rozběhl se k dráčeti a začal šfouchat tlapkou do jeho kamínků. Brzy si spolu

hráli a Dráčiny šupiny nabraly svou normální modrou barvu se zlatými odlesky.

Daina se mezitím přetahovala o větvičku se štěnětem, které se právě rozhodla pojmenovat Moula, když přišel Půlšpičák se slovy: Jdeme na lov. Štěňata přijala tebe, Numaira i koně, budete je tedy hlídat?

„Bude nám ctí střežit vaše mladé,“ odpověděla Daina.

Smečka odešla a Numair se dal do vaření, zatímco Daina začala hřebelcovat koně. Vůně smažené slaniny přilákala štěňata k ohni a rozkmitala jejich čenichy. Nová vůně zahнала i část jejich strachu z Dráči: dokud se držela na jedné straně ohně a oni na druhé, mladí vlci neprotestovali. Když byla první pánev se slaninou hotová, Numair podlehl úpěnlivému výrazu v pěti párech hnědých a jednom páru modrých očí s úzkými zorničkami a rozdál první porci nadšenému publiku.

Numair, štěňata i koně se už uložili ke spánku, ale Daina ležela s otevřenýma očima a naslouchala štěbetání sov a netopýrů. Někde na okraji své magie cítila přelétat vysoko nad hlavou nesmrtelné. Nebyli to ocelorli ani gryfové ani nic

jiného, s čím se dosud setkala. Měla jasný pocit, že kdyby je potkala, určitě by se jí nelíbili. Doprovázel je v její mysli ošklivý podtón, připomínající pach staré krve.

Smečka se navrátila nedlouho poté, co přítomnost nestvůr v její mysli odezněla. Měli jste dobrý lov? zeptala se Půlšpičáka tiše, aby neprobudila Numaira.

Posadil se vedle ní. Jen starý a šlachovitý los. Ale zato jsme se za ním pořádně proběhli, odpověděl. Ponuka říká, že se snažíš vstoupit do její lebky. Zní to zajímavě.

Zkusila jsem to jen jednou, odpověděla Daina. Ponuka si myslí, že by se mi s vlky mohlo dařit lépe. Byla bych se tě zeptala dříve, ale potřebovala jsem si nejprve odpočinout.

A teď jsi odpočatá? chtěl vědět Půlšpičák. Chtěl bych, abys to zkusila se mnou.

Usmála se a odpověděla: Ano, jsem. A děkuji.

Musím dělat něco zvláštního?

Ne. Jen čekej.

Zavřela oči, nadechla se a vydechla. Doléhaly k ní zvuky zvenčí: Numairovo pochrupování, kničení Krátkonose, kterému se zdálo o králících, přežvykující štěňata, Bitka, která si myla tlapku.

Mezi blízkými zvuky probleskovaly další, které sem pronikaly z lesa a okolního vzduchu.

Soustředila se na Půlšpičáka, dokud neuslyšela i blechy hemžící se v jeho kožichu. Zívla, tak blízko, že měla pocit, jako by to bylo mezi jejíma ušima. Zaposlouchala se do jeho myšlenek a pak je našla: pach krve z jeho kořisti, kapání vody ze stromů nad hlavou, radost z jednoty se smečkou. Půlšpičák si povzdychl –

Daina byla ospalá; břicho měla přeplněné a kručelo v něm, jak muselo trávit losí maso. Ze svého místa viděla na malého Moulu; spal na zádech s tlapkami ve vzduchu. Přikrčila vousky v tichém úsměvu.

Vůně, zvuky. Nikdy dříve v životě si je tolik neuvědomovala. Slyšela vítr mezi borovým jehličím, zpěv skal a otevřeného nebe. Pod nimi hloubil svou chodbu krtek. Její nozdry se zachvěly. Vznášelo se tu vlčí pižmo, parfém jejich soukmenovců. Cítila vůni sena a kůže z koní, které nejsou kořistí, lákavých, leč nedotknutelných. Závan květinové vůně, zvířecího pachu a bavlny – tohle byla dívka, která je Smečkou. Pohlédla na ni a uvědomila si, že se dívá na sebe samu.

Spatřit svou tvář zvenčí byl pro ni šok, který ji vrátil zpět do lidského těla. Daina otevřela oči. „Dokázala jsem to!“

Numair se zavrtěl, smečka začala vstávat. „Dokázala jsi co?“ zeptal se ospale.

Půlšpičák se jal mýt Daině ucho, zatímco ona vysvětlovala: „Byla jsem Půlšpičák. Chci říct, že my oba jsme byli v jeho mysli. Byli jsme vlci – já byla vlk. Bylo to jen pár minut, ale stalo se to!“

Muž se posadil a objal si pažemi kolena. „Dobře. Příště to třeba bude déle.“ Pohlédl na Půlšpičáka. „Bolelo tě to tak jako Ponuku?“

Ne, tlumočila Daina vlčí odpověď. Zkusíme to znovu.

Dívka zívla a přikývla. Konečně se jí chtělo spát. „Zítra,“ slíbila a zavrtala se mezi pokrývky.

Půlšpičák zívla ve stejný okamžik jako ona. Zítra, souhlasil, protože byl stejně ospalý jako Daina.

Probudila se dlouho po svítání. Numair dřepěl u jezírka, Dráča a vlčí smečka byly shromážděné za ním a se zájmem sledovaly jeho počínání. Z jeho rukou se na hladinu vody rozléval matný černý oheň posetý bílými záblesky a utvářel na ní kruh. Nakonec si mág povzdechl. Oheň zmizel.

„Co to bylo?“ optala se Daina, zatímco se ve skrytu pokrývek snažila obléct.

„Nad údolím je magická síť,“ odpověděl s chmurným úšklebkem, zatímco se zvedal na nohy. „Je velmi jemná – myslím, že leckdo by ji vůbec nevycítil – a slouží jako čidlo použití magie. Zablokuje také všechny zprávy, které bych mohl poslat králi. Nebo ostatně komukoli jinému. A jelikož je toto údolí skryté pod aurou vrhanou Městem Bohů, ani nikdo zvenčí tuto síť nedokáže odhalit.“

„Výborně,“ řekla suše. „Takže Dunlath je něco jako tajemství v tajemství.“

Numair se na ni široce usmál. „Přesně tak. Sám bych to nedovedl říct lépe.“

„A tahle síť – pohltí jakoukoli magii?“ zeptala se Daina a mezitím se snažila sklidit své lůžko.

„Poví jim teď, že ses na ni právě díval?“

„Ne. Věštické kouzlo je pasivní, ne aktivní. Ukáže, co existuje, ale neovlivní to.“

„Co je tady vlastně tak důležitého?“ vyhrkla Daina. „Hlídky ocelorů, dvě pevnosti, magická síť – co v léně Dunlath potřebuje tak důkladnou ochranu?“

„To musíme zjistit,“ odpověděl Numair. „Myslím, že až se nasnídáš, měli bychom si prohlédnout severní stranu údolí.“

Zatímco jedla, Numair poklidil tábořiště a osedlal Ponuku a Fleka. Buchar nakonec souhlasil, že zůstane se smečkou, když ji – i jeho – Daina přesvědčila, že ho nechají na pokoji. Potom dívka nabídla Dráče, aby se schovala k ní do závěsu. Dráča se podívala na svůj pelíšek a pak zpátky na nervózního Buchara. Zavrtěla hlavou a odebrala se k soumarovi, čímž se jasně rozhodla zůstat a dělat mu společnost. S dráčkem u nohou se kuň konečně uklidnil. Také Daina, která věděla, že Dráča je více než schopná se o sebe postarat, si trochu oddychla a nasedla na Ponuku. Potom Půlšpičák, Rychlotlapka a Krátkonos vyrazili a Daina s Numairem se vydali za nimi.

Skupina použila stezku vysoko na horském úbočí, která byla dost široká pro koně, a pokračovala po ní celé dopoledne směrem na sever. Daina stále ušima i myslí pátrala po nesmrtelných a dvakrát družinu zastavila, když nad ní přelétali ocelorli.

Stát, zavelel nakonec Půlšpičák. Tady musíme sejít ze stezky.

My se schováme, řekla jí Ponuka a Flek přitakal. Neměj o nás strach.

Daina s Numairem se tedy po svých vydali za vlky průsekem, který vedl vzhůru k polorozpadlé skále. Půlšpičák se vyplížil až na okraj útesu, s Rychlotlapkou a Krátkonosem v patách. Oba lidé je opatrně, při zemi následovali. Vleže na břicho poblíž svých průvodců konečně pohlédli přes okraj útesu.

V horních patnácti kilometrech západního okraje jezera stálo jen velmi málo stromů: většina z nich skončila jako stavební dřevo mezi pevností a řekou, jež vtékala do severního konce jezera. Většina území mezi tvrzí a jejich pozorovatelnou byla pokrytá haldami hlíny a kamení, z nichž některé už vypadaly spíš jako menší kopce. Jediná zeleň, o které se dalo mluvit, byly nevzhledné skvrny neudržovaného býlí.

Do bláta byly vyježděné cesty, jež směřovaly dolů k hlubokým jámám schovaným mezi haldami. A v tom všem se lopotili stejnou měrou lidé a obři, odění většinou jen v bederních páskách. Někteří tahali z jam vozíky naplněné hlínou. Když se za chvíli vrátili s prázdnými vozíky, vzápětí znovu mizeli v černých, zejících důlních jámách.

Kamkoli se podívala, spatřila obry, stvoření s vodnatou kůží, jejich velikost sahala od zhruba její výšky až po tři, tři a půl metru. Jejich normálně rozčepýřené vlasy byly ostříhané na krátké hrubé strniště, které jim pokračovalo přes krk až na záda. Měli špičaté uši, které se otáčely za sebetišším zvukem, vypoulené oči a zažloutlé zuby ve tvaru kolíků. Ne že by se s nimi ještě nesetkala, ale většina těchto setkání byla tím či oním druhem boje. Tohle však bylo poprvé, co viděla obry využívané jako pracovní sílu nebo jako otroky. Všichni vypadali, že jsou vydáni na milost a nemilost ozbrojeným lidem, kteří celou oblast střežili. Jeden obr, žalostné a vychrtlé stvoření, padl na kolena. Hned se na něj vrhli tři muži s napřáženými biči.

Daina odvrátila zrak. Po pravici měla jezero. Na jeho bližším břehu byly ze surového dřeva stlučené baráky, některé dost velké i pro obry. Mezi nimi si pod ostražitým dohledem obryně hrály lidské i obří děti. Tvrz na severní straně města byla na první pohled důkladně postavená a – podle mnoha teček lidských bytostí, které přicházely a odcházely – také hojně obsazená lidskou posádkou. V docích na jezeře mezi městem

a pevností se pohupovaly lodě střežené ozbrojenými muži.

Daina zavřela oči a naslouchala hlasům zvířat. V jámách uslyšela jen pár krysy a myši. Všechna ostatní zvířata z té země zkázy uprchla a její okraj se proměnil v bojiště o každé sousto. Z jezera slyšela jen smrt. Voda byla zamořená špínou: odpadem z města i tvrze, nepotřebnou hlínou z dolů. V severních vodách jezera lapalo po vzduchu jen několik ryb. Jejich příbuzenstvo v čistějších částech jezera mělo hlad, protože zdroje potravy ubývalo.

Půlšpičák šfouchl dívku studeným nosem do ucha. Říkal jsem ti to, poznamenal.

„To jsou nějaké doly,“ řekl Numair tichým hlasem. Odepnul od opasku dalekohled, roztáhl ho a přiložil k oku. „Ale co se v nich těží? Opálové doly v této oblasti jsou už skoro půl století prázdné.“

„K čemu jsou opály?“ zeptala se Daina.

„Používají se v magii, podobně jako další drahokamy. Mágové udělají cokoli, aby je získali, zvláště ty černé.“

Daina byla zmatená. Od svého příchodu do Tortallu už viděla drahokamy nejružnějších druhů, ale tyto ne. „Jak vypadají?“

Numair vytáhl zpod košile řetízek, který měl kolem krku. Byl na něm zavěšený jediný oválný kámen, který se tetelil modrými, zelenými, oranžovými a zlatými odlesky. „Opály jsou kameny moci. Černé jako tento jsou nejlepší ze všech. Ukládají magii, nebo se dají použít k zesílení moci kouzla. Na tenhle kámen jsem šetřil celé roky. Císař Ozorne z nich má náhrdelník – šest řad kamenů navléknutých na zlatém drátku. Má na ně někde důl, ale jeho polohu si střeží ještě pečlivěji než svou moc.“ Nemohl odtrhnout oči od dolů pod nimi. „Kdyby tu někde bylo znovu objeveno naleziště opálů, určitě bychom o tom věděli. Dunlath je přece tortallské léno.“

Minulý podzim se otrásla země, poznamenal Půlšpičák. Vidíte tu hrubou zemi za pevností? Tam se zřítily útesy. Na jaře, když byla štěňata ještě slepá, přišel mág a vyvolal výbuchy tam, kde jsou nyní jámy.

„Pojďme trochu uvažovat,“ řekl Numair, když mu Daina přeložila vlčí slova. „Ve zřícených útesech po zemětřesení objevili lidé něco cenného – třeba opály nebo dokonce zlato. Pán Dunlathu poslal pro mága, který umí odstřelovat skály, bezpochyby válečného mága, pro případ, že by

toho výbuchy odkryl víc – a to se také stalo. Mohl by to být tentýž mág, který vyvraždil Devátou družinu. Ale kdo kupuje to, co se tu vytěží? Král to není, jinak by nám o tom řekl.“

Daina se zahleděla zpátky na doly. Obr, který předtím upadl, už stál zase na nohou, po zádech mu stékaly stružky modré tekutiny, jeho krve. „Je mi jedno, jestli jsou to obři,“ zasyčela tiše. „Tohle je přece otrokářství, a my nejsme otrokářská země.“

„Zdá se, že to dokonce rozšiřují,“ ukázal Numair Daině přes rameno. Tam, směrem, kam se dosud nepodívala, byli v plné práci lidé i obři se sekýrami, káceli stromy a jejich pahýly tahali ze země.

Teď vidíš, proč tě potřebujeme, doplnil Půlšpičák. Měl vyceněné zuby, jak musel přihlížet kácení stromů. Tohle musí přestat. Přestane to. Brzy tu nebude žádná zvěř a všichni budou trpět hladem, včetně těch, kdo to způsobili.

„Musíme nejdříve zjistit víc,“ odpověděl Numair. „Musíme si promluvit s těmi, kdo tu vládnou, ve vesnici a v hradu. Potom musím všechno říct králi Jonathanovi. Děje se tu něco moc zlého.“ Odplazil se zpátky do skrytu stromů a Daina, Rychlotlapka a Krátkonos ho následovali.

Daina si uvědomila, že Půlšpicák u nich není. Ohlédla se zpět. Vůdce vlčí smečky dosud stál na útesu, srst naježenou, uši sklopené dopředu a ocas vzhůru, a vrčením dával najevo svůj odpor nad dílem zkázy pod sebou.

Po cestě zpět do tábořiště nechala Daina ostatní jít napřed, chopila se kuše a vyrazila na lov. Měla štěstí: sotva opustila stezku, našla a ulovila dva baculaté králíky.

Její lidští přátelé byli často překvapeni, když ji viděli lovit. Zdálo se, že si myslí, že pojí-li Dainu pouto se zvířaty, neměla by jíst maso.

„Hloupost,“ řekla jednou princezně Kalasin, když na to přišla řeč. „Někteří moji nejlepší přátelé jsou lovci. I já jsem lovec. Jíš to, k čemu bylo tvé tělo stvořené. Jen k sobě nikdy nepřivádím zvěř pomocí magie a vždycky přestávám naslouchat hlasům zvířat s její pomocí. Všechna kouzla zablokuji.“

„A to umíš?“ zeptala se Kally s vytřeštěnými očima.

„Musím,“ odpověděla Daina. „Jinak by mé lovení bylo – nefér. Sprosté. Když vyrazím na lov, lovím jako každý jiný dvounožec, hledám stezky a sleduji stopy. A ještě něco ti povím. Zabíjím

rychle a čistě, aby má kořist nikdy netrpěla. Víš dobře, že i to umím. Skoro nikdy neminu cíl.“

„Myslím, že jestli je to tak, je to asi v pořádku,“ řekla na to dívka, i když pořád vypadala zmateně.

Daina si odfrkla. „Je to lepší, než když někdo zabije zvíře kvůli rohu nebo kůži, aby si s nimi mohl ozdobit zeď. Já lovím kvůli potravě, a pouze kvůli ní.“

Do tábora dorazila se soumrakem. Smečka byla pryč, s vlčaty a koňmi zůstali jen Ryšák, Numair a Dráča. Po Dainině příchodu se i Ryšák vydal něco ulovit. Numair, skloněný nad hrncem rýže, ji přivítal úsměvem, ale vypadal ustaraně. Ze zkušenosti věděla, že když něco zaměstnává jeho mysl, je lepší na něj nemluvit, a tak ho raději nechala být.

Jakmile byli králíci očištění, vyvrhnutí a pekli se nad ohněm, vyhřebelcovala koně a Ponuku, naolejovala Dráče hrubá místa na kůži a pak si chvíli hrála s vlčaty. Hotovou večeri rychle snědla a pak poklidila, aniž by Numaira vyrušila z jeho zahloubání. Potuloval se na opačné straně jezírka, kde se nakonec natáhl na zem a jen civěl do tmavých korun stromů.

Ryšák se vrátil s širokým úsměvem. Z bažanta, který si ho v křoví nevšiml, zbyla jen hrstka ba-

revných pírek v Ryšákově kožichu. Vesele od-
dychoval s vyplazeným jazykem, když je z něj
Daina obírala, a potom jí olízl tvář.

„Pomůžeš mi s něčím?“ zeptala se Daina a vy-
právěla mu, co jí říkal jezevec.

Zní to zajímavě, odpověděl mladý vlk. Co mám
udělat?

„Nic,“ odvětila. „Já musím vstoupit do tebe.“
Zavřela oči, zhluboka se nadechla a vydechla.
Všude kolem slyšela důvěrně známé zvuky.
Numair šel spát. Ponuka podřimovala vestoje
a snila o cvalu po nekonečné pláni. Dráča se
probírala svou sbírkou oblázků a tiše si pro sebe
mumlala. Potom se Daina zbavila všeho až na
zvuky samotného Ryšáka: nabírání a vypou-
štění vzduchu z jeho mohutných plic, cukání
ušima, tep jeho srdce.

Přistupovala blíž a blíž, až se jí do mysli vplí-
žily jeho myšlenky. Na povrchu spočívaly jed-
noduché záležitosti jako kousek bažantího masa
zachycený na stoličce, chlad ušlapané země pod
jeho tělem, radost z toho, že je s ní. Pod nimi
nalezla silný cit pro smečku, jenž byl součástí
každého vlka, pocit jednoty se skupinou, kde
všechno bylo společné.

Přechod z její mysli do jeho byl tentokrát postupný. Byl to pocit, jako by byla vodou, která se vsakuje do země, a stávala se jeho součástí po malých částech. Když Ryšák zamrkal, dostavily se obrazy v černé, bílé a šedé barvě, a Daina věděla, že nyní vidí jeho očima. Ušima zaznamenávala i nejnepatrnější pohyby, od škrábání Dráčiných drápků po oblázcích až po šramot myši v rákosí. Ryšák se nadechl a k Daině dorazila bohatá směsice vůní: jednotlivé pachy každého, kdo byl na mýtině, vlhká zem, borovice, oheň, mech, rostliny, stopy pečeného králíka.

Ryšák znovu začenichal a zachytil závan pachu z výkopu, který Daina a Numair používali jako latrínu. Dívka byla ohromena. Sama ten pach neměla ráda, a proto schválně vykopala prohlubeň co nejdál od mýtiny, kde jedli a spali. Vlastním nosem by na ni určitě nepřišla. Ryšák nejenže ji cítil zcela zřetelně, ale ani si nemyslel, že by její zápach byl špatný – spíš zajímavý.

Odněkud se přihnul Moula, skočil Ryšákovi na záda a Daina se rázem ocitla zpátky ve své mysli. „Děkuji ti,“ řekla Ryšákovi šeptem.

Já děkuji tobě, odpověděl a odklusal se přetahovat se štěňaty.

Daina se protáhla, protože se ve své kůži ještě necítila zcela pohodlně. Přechod zpět ke svým smyslům byl vřdycky změnou k horšímu. Jakkoli dobrý sluch měla, ani zdaleka neslyšela tak ostře jako vlci, a její nos byl oproti tomu Ryšákovu jen chabou náhražkou. Že už zase necítí latrínu, ji sice nijak zvlášť netrápilo, ale Ryšák měl na výběr i z mnoha jiných, příjemnějších vůní.

„Aspoň zase vidím barvy,“ prohodila k Dráče.
„To je něco!“

Smečka se vrátila s plnými žaludky, ještě když Daina stavěla z kamenů ochrannou hradbu kolem ohniště. Dnes se nakrmila ovčí, která zbloudila od stáda a teď z ní nezbyvalo víc než pár dobře ohlodaných kostí.

Když to Daina zjistila, zamračila se. „To je jeden z důvodů, kvůli kterým vás dvounožci loví. Když jíte jejich zvířata.“

Nezjistí to, odpověděl Půlšpičák klidně. Varovala jsi nás před lidskými zvířaty, už když jsi byla jednou z nás. Ale my je nemůžeme přestat lovit. Jsou pomalá a slabá, nemají tvrdá kopyta ani ostré rohy, které by je chránily. Můžeme udělat jen to, že ukryjeme všechny stopy po kořisti. Co zbylo, jsme potopili do bažiny, a na

místo, kde jsme ovci zabili, jsme natahali olistěné větve, abychom ukryli krev.

Místo aby ji uklidnila, jeho odpověď v ní vyvolala ještě větší tíseň. Další nevlčí chování, výsledek jejího působení na smečku. Kde se to zastaví? Ani se nemohla utěšovat tím, že se změnil pouze Půlšpicák, protože všichni ostatní mu pomáhali. Uvažovala o tom, jak je ochránit nebo je aspoň přeměnit zpátky v normální zvířata, než se lidé usnesou, že smečka od Dlouhého jezera je příliš neobvyklá, příliš nebezpečná, než aby mohla zůstat naživu.

Její plán ale musel počkat. Jezevcova lekce ji opět zmohla. Šla si lehnout a zdálo se jí o tom, jak lidé vraždí vlky.

Ráno se Daina s Numairem rozjeli do městečka Dunlathu a vlky nechali za sebou. V poledne dorazili do vesnice, kde vkročili do stájového dvora malé, útulné hospůdky. Jejich zvířat se hned chopili podkoní. Daina sesedla z Ponuky, popadla brašnu, kde byla schovaná Dráča, přehodila si ji přes rameno a vstoupila dovnitř za Numairem. Když se ocitli uvnitř, chvíli mžourali, jak si jejich oči oslněné ze slunného dvora musely přivyk-

nout temnotě hostinské místnosti. Vzadu někdo vykřikl: „Pane Parlane! Máme hosty!“

Nato se objevil hostinský a uklonil se Numairovi. „Přeji vám dobrý den, pane. Žádáte našich služeb?“ zeptal se s ostrým přízvukem obyvatel hor.

„Ano, prosím. Rád bych dva sousedící pokoje pro mou studentku a pro mě.“

„Odpusťte mi, paní,“ dodal Parlan a uklonil se i Daině. „Neviděl jsem vás.“ Přelétl ji očima a potom se znovu optal Numaira: „Říkal jste – sousedící pokoje, pane?“

„Ano,“ odvětil mág. „Budou-li mít spojovací dveře, musejí být zamčené.“

Hostinský se uklonil, ale oči po celou dobu nespustil z Dainy. „Odpusťte, pane – zamčené?“

Daina zčervenala a Numair ze své výšky shlédl muži do očí. „Lidé mívají sprosté myšlenky, pane Parlane.“ Navzdory oděvu, který nesl známky dlouhé cesty, hovořil jako někdo, kdo je zvyklý na poslušnost služebnictva. „Rád bych, aby má studentka byla ušetřena planých pomluv, jestli mi rozumíte.“

Parlan se uklonil ještě hlouběji. „Máme dva hezké pokoje, pane, s výhledem na zeleninovou

zahradu. Velmi klidné – i když ne že by v těchto končinách někdy bývalo zvlášť rušno.“

„Výborně. Oba si přeji horkou lázeň, hned jak ji budete moct připravit, prosím.“ V Numairově dlani se zaleskla zlatá mince a vzápětí zmizela v té Parlanově. „A po lázni oběd,“ dodal mág.

„Jistě, pane,“ přikývl muž. „Pojďte za mnou.“ Vedl je do horního poschodí.

Dráča se v brašně zavrtěla a zašvitořila. „Pst,“ zašeptala Daina, zatímco Parlan otevíral dveře jejich pokojů. „Za chvíličku tě pustím ven.“

Pokoj byl maličký, ale čistý a úhledně udržovaný a horká lázeň byla něco, co si Daina po měsících mytí v řekách a potocích doopravdy vychutnala. Jídlo, které přinesla služebná, bylo prosté a chutné. Daina se cítila jako znovuzrozená, až z toho na chvíli usnula. Probudilo ji tiché škrábání. Když otevřela oči, dráček dloubal drápkem do zámku dveří mezi oběma pokoji.

„Nech to být, Dráčo,“ poručila Daina a zívla. „Zámku jsi doma viděla dost.“

Mladá nesmrtelná se posadila na zadní, natáhla se tak, až dosáhla okem na úroveň klíčové dírky, a vydala tichý trylek. V tu chvíli se dveře otevřely a v nich stál Numair v čisté košili a kalhotách. V ruce držel kus papíru.

„Netušil jsem, že tohle dokáže,“ poznamenal zakaboněně.

„Ani já ne,“ odsekla Daina.

Numair se rozzlobeně díval na dráče, které se jalo prozkoumávat jeho pokoj stejně důkladně jako předtím ten Dainin. „Ty dveře byly zamčené záměrně,“ řekl mu přísně. A směrem k Daině prohodil: „I když s tebou vlastně opravdu potřebuji mluvit. Na večer jsme byli pozváni na večeri do zámku.“

„Jak to?“ zeptala se dívka a rukama si protírala oči.

„Pro venkovské šlechtice je to dost typické. Každý nový příchozí stojí za pozornost – takhle oni se dozvídají, co je nového. Předpokládám, že sis asi nepřibalila šaty.“

Od příchodu do Tortallu, kdy ji přátelé z Jízdy seznámili s jezdeckými kalhotami, nosila sukně jen málokdy a vždycky jen proti své vůli. Když jí vesnická švadlena ukázala jediné šaty, které byly momentálně k dispozici, Daina se prudce ohradila. Šaty byly z růžového mušelínu s krajkovým límcem a manžetami – typicky dámský oděv, navíc v barvě, kterou nesnášela. Oznámila proto, že půjde buď v kalhotách, nebo vůbec.

V Numairovi, který byl vůči jejím protestům obvykle shovívavý, se však tu a tam probudila paličatost, která si nezadala s tou Ponučinou. Když pro ně dorazil doprovod z hradu, Daina na sobě měla krajkové spodničky, kožené botky a růžové šaty schované pod vlněnou pláštěnkou, která ji měla chránit před nočním chladem. Služebné se podařilo zkrotit její nepoddajné kadeře, když je vzadu na šíji sepnula do uzlu. Dráča nebyla naladěná o mnoho lépe než Daina: když uslyšela, že s nimi jít nesmí, zešedla a schovala se pod postel.

Po setmění dorazil doprovod, aby je dovedl po hrázi až do ostrovního hradu. Fleka a Ponuky se chopili podkoní, jejich pány služební osvobodili z plášťů, to vše za dobře nacvičeného mlčení. Potom je komorník provedl vstupní halou až k napůl otevřeným širokým dveřím.

Za těmi dveřmi se právě ozýval mužský hlas: „... znám vlky jako svý boty. Říkám vám, že tohle musí bejt vlkodlaci nebo něco z Říše bohů. Nechovaj' se tak, jak by se vlci měli chovat. Vidíte tohle? A tohle? Smějou se mi, jo, přesně to dělaj'!“

„Můj pane, mé dámy,“ pronesl vstoupivší komorník, „vaši hosté jsou zde.“ Uklonil se Numairovi a Daině a pokynul jim, aby vstoupili

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.